

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **S. D. R. R.** zastoupen Mgr. Ondřejem Zaorálkem, advokátem se sídlem kpt. Vajdy 3046/2, Ostrava-Zábřeh, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-993/ZA-ZA11-K09-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 8. 2021, č. j. 62 Az 28/2020 - 46,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 8. 2021, č. j. 62 Az 28/2020 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Irácké republiky. Žalovaný mu rozhodnutím ze dne 11. 4. 2016, č. j. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-2015, udělil doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, na dobu 24 měsíců.

[2] Žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2018, č. j. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-PD1-2015, ve smyslu § 53a odst. 4 zákona o azylu zamítl. Shledal totiž, že v Iráku již neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt, a žalobci proto nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost usnesením ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019 - 59.

[3] Následně žalobce podal opakovanou žádost o prodloužení doplňkové ochrany, kterou žalovaný napadeným rozhodnutím shledal jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Provedl totiž srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti a dospěl k závěru, že žalobce uvádí stejné důvody bránící mu vrátit se do Iráku. Na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že od doby

meritorního posouzení předchozí žádosti nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Žalobce dle krajského soudu uvedl v opakované žádosti zcela identické azylově relevantní důvody. Nebyla tedy naplněna první podmínka pro věcné posouzení opakované žádosti. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Iráku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Podstatné přitom je, že ani sám žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, pro které by bylo možno se domnívat, že by v jeho zemi původu došlo v mezidobí k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla vést k závěru o existenci nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce odkazoval na zjištění ze zpráv o zemi původu z roku 2018, které však již tvořily podklad rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný uvedl, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají (přičemž podklady splňovaly požadavky kladené judikaturou na zprávy o zemi původu).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 téhož zákona. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel se předně domnívá, že kasační stížnost je přijatelná, neboť je nezbytné, aby Nejvyšší správní soud na základě této kasační stížnosti objektivně posoudil aktuální situaci v Irácké republice.

[7] Jsou totiž dány důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Irácké republiky, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, a to zejména v podobě vážného ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí, neboť páčání svévolného násilí i na civilistech vyplývá ze správního spisu sp. zn. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-PD1-2016. Stále nepříznivá bezpečnostní situace v Kirkúku, kde stěžovatel žil předtím, než Iráckou republiku opustil, plně odůvodňuje rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Bezpečnostní situace v Irácké republice není příznivá, dějí se zde četné útoky ze strany iránských sil, vojenských sil USA či raketové útoky na cíle nacházející se ve městě Kirkúk, a to kontinuálně nejméně od roku 2019 až do současnosti. Nelze vycházet z nepochybně politické deklarace vládních orgánů Irácké republiky, že organizace Islámský stát byla úplně poražena. Krajský soud v Ostravě však všechny shora uvedené argumenty pomínil, důsledky vad rozhodnutí žalovaného neodstranil, žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu nezrušil a namísto toho jej aproboval, čímž sám zatížil napadený rozsudek vadou.

[8] Při skutečně podrobné znalosti správního spisu však nelze tvrdit, že by v mezidobí od podání původní žádosti o udělení doplňkové ochrany a od podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nebyly žalovaným zjištěny nové relevantní skutečnosti. Ze správního spisu jsou naopak patrné další odlišné argumenty a skutečnosti vztahující se také k dalším důvodům pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu.

[9] V době podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jakož i v době řízení o této žádosti až do pravomocného rozhodnutí o této žádosti, měl stěžovatel poněkud omezené

pokračování

informace o situaci v Irácké republice. Vycházel tehdy především z informací uváděných ve veřejných sdělovacích prostředcích. Stěžovateli nyní nelze vytýkat, že níže uvedené skutečnosti, odůvodňující opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl ve své žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 12. 2. 2018. O níže uvedených skutečnostech neměl tušení, a to nikoliv svou vlastní vinou s ohledem na objektivní jazykovou bariéru bránící stěžovateli v seznamování se odbornými texty psanými v českém jazyce. O těchto skutečnostech se stěžovatel nedozvěděl ani prostřednictvím tlumočnicka přítomného při tehdy prováděném pohovoru. Obavy stěžovatele, že by mu návratem do Irácké republiky mohla být způsobena vážná újma, jsou odůvodněny zjištěními obsaženými ve zprávách Ministerstva zahraničních věcí České republiky, ve zprávách organizace Amnesty International, ve zprávách Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení zahraničních a evropských záležitostí, ve zprávách organizace Human Rights Watch, ve zprávách organizace Freedom House a ve zprávách Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, se kterými se z výše uvedených důvodů nemohl dříve seznámit.

[10] Stěžovatel dále cituje ze zprávy Amnesty International z roku 2018, zprávy OAMP ze dne 6. 3. 2018, Human Rights Watch z roku 2018 a ze zprávy Freedom House z roku 2018, ze kterých vyplývá, že irácké a kurdské složky, polovojenské miliční oddíly, koaliční složky a ozbrojená skupina Islámský stát porušovaly mezinárodní humanitární právo, dopouštěly se válečných zločinů a hrubě porušovaly lidská práva. Stěžovatel je přesvědčen, že shora uvedená situace a praktiky se vztahují také k rokům 2019, 2020 a 2021, a proto považoval za nezbytné, aby byly opatřeny aktuální zprávy těchto organizací hodnotící dodržování lidských práv a standardů spravedlivého procesu z hlediska praxe ukládání trestu smrti, mučení, krutého, nelidského a ponižujícího zaházení a trestání a mučením vynucených doznání.

[11] Stěžovatel připomíná, že je sunnitský muslim. Před opuštěním Irácké republiky žil ve městě Kirkúk a Iráckou republiku opustil z města Erbil. Obě tato města se nachází v oblasti Kurdistanu. Jsou to právě sunnitští muslimové, kteří jsou ze strany vládních složek, ovládaných šíitskými muslimy, podezírání ze spolupráce s teroristy z ozbrojené skupiny Islámský stát, a kterým reálně hrozí, že budou ze strany vládních složek vystaveni praxi ukládání trestu smrti, mučení, krutého, nelidského a ponižujícího zaházení a trestání a mučením vynucených doznání.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na spisový materiál a své vyjádření k žalobě. Žalovaný se rovněž ztotožňuje s obsahem napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] V posuzované věci shledal soud kasační stížnost přijatelnou, neboť zjistil, že rozhodnutí městského soudu je zatíženo vadami, které mohly mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud totiž při posouzení věci postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, týkající se aktuální situace v Iráku.

[15] Kasační stížnost **je důvodná.**

[16] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.* Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, *jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

[17] Dle § 11a odst. 1 téhož zákona *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

[18] V rámci řízení o opakované žádosti žalovaný zkoumá, zda se objevily takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

[19] Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, vyplývá, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že*

- *žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany*
- *resp. pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti*
- *že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*

[20] Platí tedy také, že žalovaný je povinen posoudit, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, přičemž toto své hodnocení musí v rozhodnutí odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38).

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti, byť rozsáhlé, v zásadě tvrdí dvě stěžejní námitky směřující proti posouzení věci krajským soudem. Ostatní námitky směřují proti posouzení věci v řízení o předchozí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (např. míří do nesprávného vyhodnocení zpráv o zemi původu). Kasačnímu soudu proto nepřisluší se jimi zabývat. Jeho úkolem je pouze vyhodnotit, zda žalovaný správně posoudil přípustnost opakované žádosti a zda krajský soud jeho hodnocení správně přezkoumal.

[22] Stěžovatel zaprvé tvrdí, že v rámci řízení o opakované žádosti uváděl nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím řízení bez jeho zavinění. To mělo spočívat v neznalosti reálií o zemi původu způsobené nemožností se s nimi seznámit v důsledku neznalosti cizího jazyka. Tímto způsobem však stěžovatel nemůže odůvodnit, proč v řízení

pokračování

o předchozí žádosti netvrdil skutečnosti, které byly již v té době známy. Neznalost českého jazyka by nebyla omluvitelným důvodem, proč by měly být v řízeních o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zohledněny skutečnosti, které byly známy již v době řízení o předchozí žádosti. Za účelem seznámení se s podklady v českém jazyce byl stěžovateli ustanoven tlumočnick z jazyka arabského a měl také možnost nechat se zastoupit advokátem. Tvrzené skutečnosti tedy mohl uvádět již v řízení o předchozí žádosti.

[23] Druhá námitka směřuje do hodnocení, zda došlo k zásadní změně situace v zemi původu. K tomu zkoumal kasační soud zprávy o zemi původu založené jak ve správním spise v řízení o první žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, tak v opakované žádosti.

[24] Podle § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mimo jiné „*přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem.*“ Tyto informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zastaralá je „*taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let*“ (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 109/2019 - 74). Kasační soud též připomíná, že zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu je stát, tedy žalovaný (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005 č. j. 5 Azs 116/2005 - 58, či ze dne 25. 4. 2019 č. j. 5 Azs 207/2017 - 36).

[25] Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný při hodnocení žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podané dne 12. 2. 2018, o které rozhodoval dne 22. 8. 2018, vycházel při posuzování věci z následujících podkladů: (1) Výroční zpráva Amnesty International Irák 2017/18 ze dne 22. 2. 2018, (2) Informace OAMP ze dne 6. 3. 2018, stav k březnu 2018, a ze dne 1. 6. 2017, (3) Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, (4) Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 20. 7. 2017, (5) Zpráva Freedom House z ledna 2018, (6) Informace Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 14. 11. 2016, Zpráva ČTK ze dne 9. 12. 2017 a 11. 3. 2018, (7) Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 23. 6. 2015.

[26] Z podkladů shromážděných žalovaným v řízení o žádosti podané dne 11. 11. 2019, o které žalovaný rozhodoval dne 15. 5. 2020, vyplývá, že žalovaný shromáždil následující podklady: (1) Informace MZV ze dne 11. 3. 2020 (2) a ze dne 12. 3. 2020, (3) Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018, (4) Informaci OAMP ze dne 18. 3. 2019 (5) a ze dne 1. 6. 2018. Z jejich obsahu je zřejmé, že splňují požadavky kladené judikaturou na kvalitu zpráv o zemi původu.

[27] Krajský soud však nereflektoval to, že ve věcech mezinárodní ochrany je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozsudku, a to vzhledem k přímému účinku článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „*procedurální směrnice*“).

[28] Článek 46 odst. 3 *procedurální směrnice* požívá aplikační přednosti před § 75 odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby

mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně, tj. v českých podmínkách v řízení o žalobě vedeném před krajským soudem. Česká republika uvedenou normu netransponovala do svého právního řádu, přestože tak měla podle čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice učinit do 20. 7. 2015, a současně se jedná o normu dostatečně přesnou a bezpodmínečnou, tudíž má přímý účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32). Požadavek *ex nunc* přezkumu dle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice nebyl do zákona o azylu včleněn ani zákonem č. 314/2015 Sb., jenž částečně procedurální směrnici transponoval, a je tudíž nutné vycházet přímo z textu procedurální směrnice.

[29] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, čemuž odpovídá i obsah rozsudku. Toto posouzení by samo o sobě ještě nepředstavovalo důvod pro zrušení napadeného rozsudku. V Iráku však dochází k opětovnému zhoršení bezpečnostní situace, jak Nejvyšší správní soud konstatuje ve své nejnovější judikatuře (viz rozsudek ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 390/2020 - 25, ze dne 20. 9. 2021, č. j. 1 Azs 203/2021 - 34, či usnesení ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 Azs 327/2020 - 24). Tato judikatura také upozorňuje na potřebu vycházet z pokud možno co nejaktuálnějších zdrojů. To tím spíše, že se jedná o tak neklidnou zemi, jakou je právě Irák.

[30] Úkolem krajského soudu tedy bylo provést dokazování zprávami o zemi původu, které budou splňovat požadavky vymezené ve výše citovaných rozsudcích ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS, a ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 109/2019 - 74, zvláště pak takové informace o zemi původu, které budou aktuální k datu vydání napadeného rozsudku. Postup krajského soudu, který takové informace o zemi původu neobstaral, tak představuje jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v důsledku rozhodl o zrušení napadeného rozsudku.

[31] V dalším řízení proto krajský soud obstará zprávy o zemi původu, které odpovídají výše citované judikatuře, a na základě jejich obsahu vyhodnotí, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v Iráku, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vyhodnotí tedy, zda nemá být žádost posouzena ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu jako přípustná, a zda tedy nebude úkolem žalovaného zabývat se žádostí meritorně.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud považuje kasační stížnost za důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.). V něm bude soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[33] V dalším řízení rozhodne krajský soud též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[34] Stěžovatel připojil ke kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu